

Kanatsız
Melek

VICTORIA SCHWAB

**Kanatsız
Kelebek 1**
**YENİ
BAŞLANGIÇLAR**

Çeviren
Zeynep Cansu Arat

*Carla'ya, yüregimi nasıl ferahlatacağını
her zaman bildiği için...*

1. bölüm

GABBY

“Pozisyon al...” dedi Gabby gerinerek. “Hazır...”

Başla kelimesinin yarısına gelmişti ki abisi Marco harekete geçti.

“Hileci!” diye bağırdı hemen arkasından koşarak.

Evlerinin arkasındaki ağaçlık palazlanmak yerine yukarı doğru uzuyordu; ağaçlar Gabby ve Marco Torres’in şimdi yarıştıkları yer gibi, yoğun bir şekilde tepelere yığılmıştı. Marco üç yaş büyüktü ama Gabby ondan daha hızlıydı ve kestirme yolları biliyordu. Marco her zaman patikayı seçerdi ama Gabby patikanın dışına çıkar, kökleri ve kayaların ormanın kenarında oluşturduğu basamakları tırmanırdı.

“Hadi, Gabs!” Marco’nun sesi ağaçların arasından çınladı. “Devam et!”

Koştukça ciğerleri yanıyor, ayakkabılarının altında dallar çatırdıyordu. Daha önce onu hiç yenememişti. Abisi hile yapmadığında bile. Ama belki bugün... Göz ucuyla Marco’nun parlak mavi tişörtünün ağaçların ara-

sından süzöldüğünü gördü ve hızlandı. Onu yakalamaya o kadar odaklanmıştı ki spor ayakkabısı takılıp tökeleyinceye ve elleriyle dizlerinin üzerinde ıslak zemine düşünceye kadar önündeki dalı fark etmemişti. Tekrar ayağa fırladı ama o sırada Marco'yu gözden kaybetmişti.

Marco'nun kahkahaları yankılandı ve Gabby ağaç sınırının bittiği yere kadar ormanı delip geçercesine, nefes nefese ve sırtarak son hızda koştu. "Marco!" diye seslendi, "Ben kazandım!"

Ama Marco orada değildi. Tepenin başında durup soluklandı ve abisinin oraya gelip, kazanmasına *izin verdiği* yönünde bir şeyler söylemesini bekledi. Bekledi, bekledi ve bekledi...

Etrafına bakınarak gergin bir sesle, "Marco?" diye seslendi.

Tepeni birden sessizlik kapladı ve etraf karardı. Daha önce ormanda onu takip eden kahkaha bir kez daha kulaklarına ulaştı ama şimdi çarpık ve yanlış geliyordu. Ses abisinin sesiydi ama artık gülmüyordu, kesinlikle gülmüyordu.

Öksürüyordu.

Nefes nefeseydi.

Boğuluyordu.

Gabby de tam o anda uyandı.

Bir tepenin zirvesinde değildi, onun yerine bir yatağın hemen yanındaki sert bir hastane sandalyesinde oturuyordu. Marco yatakta iki büklüm olmuş öksürüyordu.

Bir hemşire tek eliyle onun sırtını sıvazlıyor, diğeriyle de serumunu ayarlıyordu.

Marco öksürüklerinin arasında, “Selam... Gabby,” dedi. “Üzgünüm... Seni uyandırmak... İstememiştim.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı Gabby alnını ovuşturarak. Marco yastığına geri yaslanırken Gabby, “Kötü bir rüya gördüm. Sen iyi misin?” diye sordu yüzü kızarmış olan abisine.

“Turp gibiyim,” dedi Marco hâlâ nefes almaya çabalarlarken. “Yine de kimseye söyleme,” diye fısıldadı yüksek sesle. “Beni kapı dışarı etmelerini istemiyorum.” Maki-neyle ilgilenen hemşire biraz güldü, Gabby de hafifçe gü-lümseyebilmeyi başardı. Marco her zaman şaka yapardı.

Ancak öksürük krizi yüzünden soluksuz kaldığı bel-liydi. Yorgun görünüyordu. Bugünlerde hep yorgun gö-rünüyordu. Gabby bunun *kötü şey* yüzünden olduğunu biliyordu.

Doktorlar Marco’nun durumunu Gabby’ye açıkladıklarında, hastalığı özel adıyla söylememişlerdi. Sanki o internette arama yapmayı bilmiyormuş da aslında ne olduğunu bulamazmış gibi sadece *kötü şey* olarak adlandırmışlardı. Gabby artık uygun terimi –*osteosarkom*– bili-yordu ama yine de *kötü şey* olarak düşünürken buluyor-du kendini. Ama bu, hastalığı basitleştirmek ya da daha önemsiz göstermek istediği için değildi. Sadece abisinin vücuduna saldıran şeyi kafasında çok heceli bir kelime olarak değil de bir canavar olarak canlandırmak Gabby için daha kolaydı.

Canavarlarla savaşılabilirdi. Ve Marco savaşıyordu.

Marco ona baktı ve abi edasıyla kaşlarını çatarak, “Dün gece eve gitmen gerekiyordu,” dedi.

Gabby başını öne eğerek buruşuk kıyafetlerine baktı ve yeni apartman dairesine *ev* demenin ne kadar tuhaf geldiğini düşündü. *Ev* ormanlık tepeleriyle taşrada bir yerdi; kahkahalar eşliğinde yaşadıkları ve abisinin sağlıklı olduğu bir yer. Gabby’nin sadece rüyalarında geri dönebildiği bir yer. Üstelik o apartman dairesinin ortamı hastaneden de beterdi. İçi boş bir kabuk gibiydi, ıssız ve karanlıktı – anneleri her boş dakikasını hastanede Marco’yla geçiriyordu.

“Burayı daha çok seviyorum,” dedi abisinin bıraktığı neşeli ses tonunu kaparak. “Hem yemekler de güzel. Anneminkilerden çok daha iyi.”

Marco temkinli davranarak kıkırdadı. “Bu doğru olabilir...” diye iç geçirdi, “ama burada uyumaya devam edemezsin. Hele bir de yarın okul başlarken olmaz.”

Sadece okul değil, diye düşündü Gabby. *Yeni bir okul.*

Grand Heights Ortaokulu.

Orada yedinci sınıfa başlayacak olma düşüncesi, içini korku ve umut karışımı bir duyguyla doldurdu. Marco geçen yıl ilk hastalandığında her şey değişmişti. Sadece Marco için değil, aynı zamanda Gabby için de. Birdenbire etrafındaki herkesin kaygısına boğulmadan hiçbir yere gidemez olmuştu. Öğretmenleri, sınıf arkadaşları, dostları – onların acımaları hayatının etrafına ördüğü küçük bir duvar hâline gelmişti. İnsanlar şöyle bir bakıp se-

lam vermek istiyordu ama duvar onların çok yaklaşmasını engelliyordu. Hastalıkla ilgili tuhaf olan şey buydu. Bulaşıcı olmasa bile insanlar mesafelerini koruyorlardı.

Gabby'nin en yakın arkadaşları Alice ve Beth bile onun yanında garip davranmaya başlamıştı. Tuhaflaşıp sessizleşmiş, daha nazik olmak için çabalarken kendileri gibi davranmayı bırakmışlardı ve Gabby bundan nefret etmişti.

Marco yaz bitiminde yeni bir şehirde yeni bir hastaneye nakledildiğinde Gabby oradan ayrılacağı için neredeyse rahatlamıştı.

Grand Heights Ortaokulu yabancılarla dolu olacaktı ama aynı zamanda yeni bir başlangıç anlamına da geliyordu. Belki artık abisi hasta olan o kız olması gerekme-yecekti.

Belki artık sadece Gabrielle Torres olabilirdi.

Marco boğazını temizledi. Beklenti içinde kardeşine bakıyordu. Gabby o zaman bir süredir sustuğunu fark etti. Bunu bazen yapardı.

“¿Dónde estás?” diye sordu Marco. *Neredesin? Ama aslında, Aklın nerede? Nerelere gittin? Geri dön,* demek istiyordu.

“Özür dilerim, buradayım” diye yanıtladı gözlerini kırıştırarak ve sonra hatırladı. *“Ah, hey, sana bir şey aldım.”*

Gabby sandalyesinin altından içi okul malzemeleriyle dolu plastik alışveriş torbasını çıkardı. Onları kendisi seçmişti. Annesi onu alışverişe götürmemişti ama alış-

veriş merkezi de tıpkı apartman daireleri, okul ve *diğer her Şey* gibi hastaneye yürüme mesafesindeydi. Gabby mavi-ve-beyaz-çizgili not defteri ve kalemi bulana kadar torbayı eőeledi. “Evde eğitimin için,” dedi.

“Hastane-eğitimi,” diye düzeltti Marco. On beő yaőında ve Grand Heights Lisesi’nde onuncu sınıfa baőlaması gerekiyordu. Ama onun yerine burada özel öğretilenle olacaktı.

Gabby rengi solmuő hastane yatağının üzerine yeni bir paket renkli kâğıt koydu. “Ve bu da zamanının geri kalanı için,” dedi.

Marco’nun gözleri parladı. Kâğıt uçak yapımı *uzmanıydı* o ve iki kardeő sonraki yarım saati kâğıtları uçak Őeklinde katlayıp Marco’nun odasının üçüncü kat penceresinden aőađıdaki park yerine atarak geçirdiler. Gabby, tam üçüncü mor uçağını beyaz minivanın çatısına indirmeyi baőarmıőtı ki –Marco ona tezahürat yapıyordu– odanın kapısı arkalarından açıldı.

Sakin bir ses, “Gabrielle Torres,” dedi alaycı bir küçümsemeyle. “Abinin çok fazla eğlenmesine izin mi veriyorsun?”

Gabby arkasına döndü ve Marco’nun yeni arkadaőı Henry’nin tekerlekli sandalyesiyle odaya girdiğini gördü. Henry ona bir kâğıdı anımsatıyordu. Marco ve kendisinin uçak yaptıkları kâğıtlar gibi canlı ve renkli türden değil de, yıpranmıő ve rengi atmıő beyaz bir kâğıt gibi. Çocuk aslında eskiden beri soluk benizliydi –Gabby onun çocukluk fotoğraflarını görmüőtü– ama hasta oldu-

ğu için daha da solgunlaşmıştı, saçları parlaklığını yitirmiş bir sarıydı, gözleriye nazik ve bitkin bir mavi.

Gabby başını hayır der gibi salladı, Henry cık cıklandı.

“Sana söylemedi mi?” Henry yatağa doğru tekerlekli sandalyesini sürerken devam etti, “Burada çok fazla eğlenirse ne olacağını?”

“Onu buradan kapı dışarı mı edecekler?” diye sordu Gabby cesaretini toplayarak.

“Kesinlikle öyle!” dedi Henry dizlerini yatağın metal korkuluğuna vurarak. “Onun buradan gönderilmesini istemezsin, değil mi? Sonra *beni* kim oyalayacak?”

“*Sen* de çok fazla eğlenebilirsin,” diye teklif etti Gabby. “O zaman seni de buradan postalarlar.”

Henry’nin gülümsemesi hüznü bir hâle büründü. “Yok be, beni bırakamayacak kadar çok seviyorlar.” Gözleri yatağın üzerindeki plastik torbaya takıldı. “Burada neler var?”

“Okul malzemeleri,” diye yanıtladı Marco. “Gabby yarın okula başlıyor.”

“Vay be,” dedi Henry yumuşak, sessiz bir gülümsemeyle. “Okul zamanı geldi mi?” Eğlenirken gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorsun.”

“Okulu özleyiyor musun?” diye sordu Gabby. Henry, Marco’yla aynı yaşta idi ama onun çok daha uzun süredir hasta olduğunu ve durumunun çok daha kötü olduğunu biliyordu; omzunda sırt çantası taşımasının ya da tiz ders zilini duymasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti.

“Yok be,” diye yanıt verdi Henry omuz silkerek. “Bura da olmanın en iyi yanı, okula gitmek zorunda olmayışım.”

Gabby ona inanmadı. Normallik okul, ödev ve ev işleri anlamına gelse bile, Henry’nin normal bir genç olmayı ne kadar özlediğini gözlerinde görebiliyordu. Hatta anneleri onu faaliyetlerden geri kalmasın diye zorlamasına rağmen, bu bakışın Marco’nun gözlerinde de yer etmeye başladığını görebiliyordu. Henry bu açığı hiç kapata-mayabilirmiş gibi görünüyordu. Bu düşünce Gabby’nin göğsüne bir sancı gibi saplandı ama Henry’nin durumu üzerinde durmaya çok fırsatı olmadı çünkü Marco yeniden öksürmeye başladı.

İki hemşire bir anda odaya girdiğinde Gabby irkilerek kenara çekildi, hemşirelerden biri Marco’yu sakinleştirmek için elinden geleni yaparken diğeri de Henry’nin tekerlekli sandalyesini uzaklaştırdı. Okul malzemeleriyle dolu torba yataktan yere yuvarlandı ve annesi aceleyle odaya girdiğinde Gabby elleriyle dizlerinin üzerinde eğilmiş, kalemleri ve defterleri toplamaya çalışıyordu.

“Bu da ne?” diye sordu Bayan Torres, sadece kargaşayı büyüterek. “Sorun ne? Marco? İyi misin? Bu ne zamandır devam ediyor?”

“İyileşecek,” dedi hemşire ama onun sakinliği bir şekilde Gabby’nin annesini daha telaşlandırdı ve Bayan Torres yataktaki renkli kâğıtları tek seferde eliyle süpürüp sandalyeye attı. Marco’nun nefes almasına yardımcı olmak için sırtını sıvazlarken Gabby’ye ortalığı dağıtmasıyla ilgili İspanyolca söylendi.

Gabby odadan çıkarak koridora gitti. Kapının yanındaki duvara yığılıp kaldı, sanki öksüren kendisiymiş gibi vücudundaki her bir kas gerildi. Aşağı baktı ve elinde hâlâ bazı okul malzemelerini tuttuğunu fark etti; müzik notalarıyla dolu tatlı bir defter ve bir avuç kalem. Kapıdan, içerideki sahnenin sakinleştiğini duyabiliyordu ama Marco'nun öksürüğü hâlâ kafasının içinde yankılanıyordu ve içeri dönmek için henüz kendini ikna edememişti – muhtemelen sadece kalabalık ederdi. Bu yüzden kordorda kaldı.

Bu kattaki koridorların çoğu sarıya ya da yeşile boyanmıştı ama bu maviydi. Gabby bu rengi severdi çünkü ona dışarıdan bir parçanın içeri girdiği hissini veriyordu. Hastanelerde çok zaman geçirmişti ve genelde hastanelerin solgun duvarlarıyla floresan ışıkları ona kesinlikle dışarıda *olmadığını* hatırlatırdı. Şimdi, duvara bakarsa ve gözlerini belli bir noktaya odaklamazsa sıcak, güneşli ve güzel mavi bir günde gökyüzüne baktığına *nerede*ye inabilirdi.